

Într-o zi

Vom uita cum ne cheamă, vom uita că am împărțit același pat și aceeași hârtie
Când tu scriai de la un colț al paginii și eu de la altul, pixurile se întâlneau undeva la mijloc și
Se cheama că facem dragoste, când mi-ai adus de la piața Matache o inimă de bou învelită
Într-o pânză albă la fel ca în Numele trandafirului și mi-ai spus că în mine e o sărăcie lucie
Că trebuie să mănânc și să fiu fără milă când iubesc, într-o zi ne vom întâlni pe stradă
Și nu ne vom recunoaște, abia atunci vom fi în afara oricărui pericol
Tu vei fi aruncat cu totul în altă femeie, aproape beat, aproape orb, vei merge cu pașii ei
Cu gândurile ei, ea îți va spune pe unde e drumul, așa de mult m-ai iubit
Încât vei avea nevoie de un însoțitor să trăiești, eu voi plimba o pisică sau un copil
Voi da mâncare porumbeilor șchiopi, voi hrăni cărțile bolnave, mă voi arunca în povești
Care nu au de-a face cu tine, atât de mult te-am iubit încât voi folosi un baston
Să pipăi pereții, în tot acest timp mă voi ruga în genunchi până spatele va împrăștia raze
Într-o zi ne vom întâlni pe stradă, fiecare cu handicapul lui și nu ne vom spune
Bună ziua și nici nu vom clipi când din greșeală hainele se vor atinge
Doar la capătul străzii, cumva mirați, ne vom întoarce puțin cu nările în aer

Colibri, foamete și alte femei

Câteodată mi-ar plăcea să fiu o femeie cu pieptul de sticlă
Răscolitor și imposibil ca un poem de Aleksandr Pușkin
Când trec pe stradă oamenii să vadă calea ferată, zonele minate
Stratul gros de fericire, iubiții neîngropați cu pielea uscată de visare
Viața să fie în văzul tuturor ca zestrea unei fete ce-și plimbă-n zori cearșafu-nsângerat
O rugăciune plătită în avans, un acatist cu o fărâmă de lumină-n păr
Pretextul epic, povestea noastră pe bandă rulantă se derulează în mine
Fără să vreau, ca o boală, ca vagoanele unui tren sărit de pe șine
Se ține scai, un câine înfometat de care nu scap fără să-mi rup o bucată din carne
Câteodată mi-ar plăcea să fiu o femeie cu pieptul de sticlă
Prin care să se vadă cum împart cuvintele astea mușilor, surzilor
Să se știe de la bun început ce războaie am dus, cine mai orbecăie prin mine
Și cui am dat nume de om, să nu mai fiu nevoită să-mi fac pielea fâșii
Să nu se mai sape la ocna trupului, ori de câte ori cineva mă întreabă
Al cui copil sunt, să am acest mecanism livresc de a mi se citi poveștile
Direct pe sâni fără să mai ascund faptele urâte

O scenă din viață

Astăzi prizez poezie, deasupra corpului tău trag aburi pe nas
Un drog alb, insipid, miroase a umerii tăi, un fel de alcool interzis
Sălbăticește și hiperexcită, când te-am cunoscut nu am știut
Că drumul până la tine va fi o expediție montană, nu am știut

Pe ce fel de vârful mă voi cățăra, cu unghiile, cu fanteziile
Nu am știut că voi explora fiecare centimetru de piele, fiecare cuvânt
Doar cu hainele pe mine fără niciun instrument ajutător în aerul rarefiat
În aerul rarefiat se respiră gândurile tale, gaze toxice, expansibile
Astăzi prizez poezie, deasupra corpului tău am plăsmuit un mic paradis
Un stupefiant ce-mi face sângele alb, diabetic, livid, ca o foaie A4
La care mă uit și-mi vine să-mi pun capul pe această petală sau barcă
Și să plec în mari adâncimi, oceanul sau tu, nu-mi dau seama
Înșirui cuvinte pline de sânge extrase din carne pe viu
Pe măsură ce urc mai pierd un picior, o bucată din carne
Port cu mine un corp străin, un câine pripășit pe lângă o casă
Astăzi prizez poezie, deasupra corpului tău am născocit turme de reni
Nu-mi folosesc la nimic, iubirea e doar o carență, o săgeată în gât
Unele femei
Unele femei își doresc măcar o dată pe an să fie din nou mirese
Trena să le curgă din piele ca o copilărie albă la care să se uite
Peste umăr cu teama că se poate desprinde

Unele femei

Unele femei își doresc măcar o dată pe an să stea în librării
Până noaptea, să răsfoiască albume, cărți, filă după filă până când
La un moment dat va apărea iubitul ideal, esențial

Unele femei își doresc măcar o dată pe an să fie luate în brațe
și să atingă cerul cu vârful limbii

Unele femei își cunosc atât de bine corpul încât atunci
Când se pipăie simt aspreala sângelui și dintr-o dată învață alfabetul orbilor

Unele femei stau lipite de pereți ca pisicile de pervaz
Își ling degetele după ce au citit povești fabuloase cu oameni care nu mor

Unele femei își atârnă poemele la geamuri ca pe niște steaguri în vreme de holeră
Cearșafurile lor sunt pline de imprevizibil, aici tot timpul
Semafoarele rămân blocate pe verde, liber, liber, toată lumea spre râu

Unele femei au alt fus orar, altă gamă în care cântă, ele au altfel de apă
Apa lor nu e lichid e mai mult o miriște pe foaia de hârtie
Unele femei îngurgiteză substanța volatilă, unii i-ar spune poem
Pe stomacul gol, altele au stamine pe spate gata să lumineze
Văruiala să nu aibă nicio vină că a transmis alt mesaj
Unele femei își vor deschide lada de zestre și oamenii
Vor putea pipăi, măsura, gusta, ca pe o pânză modul lor de a trăi
Și toate celelalte vieți puse la păstrat pentru musafiri

Unele femei au soarele încă în ele și dimineața se naște din corpul lor
Ca o pojghiță foarte fină pe care trebuie să mergi în vârful picioarelor

Unele femei pregătesc cuvintele cu grijă ca și cum ar face pâine
Clarifică înțelesuri, aleg impuritățile, ar fi bine să le vedem

Eu în schimb niciodată nu am pus pe hârtie adevăratele poeme
Ele au rămas înțepenite sub limbă în starea lor pură, interioară, ca marile iubiri